

Aan « Het Vliegend Paard », in de kom van het dorp Waarschoot, hing een rode lantaarn, als teken, dat er reizigers waren, die met de nachtdiligencie mee moesten.

Drie kooplieden zaten dan ook bij de ronkende kachel in de gelagkamer, en de waard scheen niet ontevreden over zijn gestoorde nachtrust, want de heren maakten groot verteer.

Het waren Gentenaars, die een houtverkoop bijgewoond en er goede zaken gedaan hadden, en in plaats van recht naar de stad terug te keren, in « Het Vliegend Paard » waren blijven eten en drinken.

Er werd op de deur geklopt.

— Nog volk, zei de waard.

Twée Franse soldaten stapten met veel drukte binnen.

— Mille bombes ! riep de langste, het is hier beter dan buiten. En wij vallen bij goed gezelschap.

— Fraternité ! zei zijn gezel. De Vlaamse broeders zullen wel wat opschuiven.

— 't Zijn geen simpelen, mompelde de waard in het Vlaams. Ze zijn officier.

— Allons... we hebben honger en dorst !

— Veel honger en dorst...

— Wat believen de heren ? vroeg de waard in het Vlaams.

— Parlez français.

— Alles goed en wel, maar ge moet het toch kunnen, fluisterde de herbergier.

Een der Gentenaars trad als taalman op.

— Onbeschaafde kerel ! zei een der krijgslieden. Wat spreekt men in dit heidens land voor een vals patois !

— Dat zullen de boeren aan de Fransen wel eens laten horen, mompelde de baas tussen zijn tanden. Maar ja, nu moeten we voor die vreemde ratten buigen en plooiën...

De officieren eisten warme wijn...

— Heren, laten wij op het welzijn der Republiek drinken ! stelde een der officieren voor.

De kooplieden deden het... ten minste zo veinsden ze.

Een echter scheen onwillig.

— Mille bombes, gij weigert ! schreeuwde de Fransman. Zijt gij niet dankbaar jegens de Republiek, die u van de tirannen verlost en u de vrijheid leerde kennen, die uw slavenboeien verbrak ! Weet ge waarom wij hier zijn, wij, twee citoyens-kapiteins ?... Om u te verlossen van de rovers die weer de kop omhoog steken !

— Waarlijk ? vroeg een der Gentenaars verheugd. Zal de regering de bandietenbenden uitroeien ?

— Ja, gisteren zijn er twee moorden gebeurd in het midden van West-Vlaanderen. Welnu, onmiddellijk werden er maatregelen genomen, om het kwaad in het merg te stuiten. Wij werden hedenavond uit Tielt naar Gent

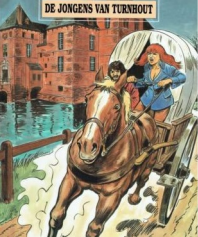
BAKELANDT

DE JONGENS
VAN TIJNHOEDT

DE JONGENS VAN
BAKELANDT

DE JONGENS VAN TURNHOUT

gezonden... wij verdwaalden... maar men heeft ons gezegd, dat er hier een openbare wagen voorbijkomt.

— Ja, hij moet onmiddellijk hier zijn.

— A la bonheur ! Welnu we zijn gelast van Gent naar Antwerpen te gaan, en er een compagnie te lichten om de streek tussen Gent en Eeklo te doorkruisen... Die van Brugge houden de wacht aan gindse kant. Zo zal men ook te werk gaan rond Ieperen, Oostende, enz.

De kooplieden, bij het vernemen van dit goed nieuws, werden onmiddellijk veel vriendelijker en zelfs de onwillige hief zijn glas op ter ere van de Republiek, die haar bestuur scheen te verbeteren.

— De wagen is laat, zei de waard, nadat zijn klanten nog een wijl over het belangrijk onderwerp gesproken hadden.

Maar het geduld der reizigers werd op een zware proef gesteld. Het duurde nog wel een uur, eer men het getoeter van de conducteur vernam, die het rode licht had opgemerkt. Weldra stond het voertuig voor de herberg stil.

— Wat is er gebeurd, jongen... ge komt zo laat, zei de waard, toen de conducteur zijn nog altijd bleek gelaat vertoonde.

— Zwijg, man, zwijg... ik ben nog gebroken.

— Wat is er ? Wat is er gebeurd ? klonk het dooreen.

— Een moord...

— Een moord ! herhaalden allen.

En uitvoerig vertelde de conducteur wat er tussen Maldegem en Eeklo voorgevallen was.

— En français ! geboden de Fransen.

Het verhaal werd spoedig vertaald.

— We hebben het lijk te Eeklo achtergelaten... Het was een heer uit die stad, zei men, vertelde de wagenleider verder. Een dapper man... hij wilde met zijn stok slaan, helaas ! hij moest er voor boeten. De stad was in rep en roer, toen men het lijk wegdroeg.

— Mes amis, stelt u gerust, zei een der krijgslieden. Binnen enige dagen is er geen enkele rover in heel Vlaanderen meer.

En ook in de diligencie herhaalden de Fransen hun verzekering, dat de soldaten der Republiek orde en rust in Vlaanderen herstellen zouden.

NOG STOUTMOEDIGER

Zonder verdere ongevallen bereikte de diligencie de stad Gent. Op de Koornmarkt stond een wagen gereed voor Antwerpen.

De Franse krijgslieden hadden geen tijd om in de stad te verpozen. Haastig nuttigden ze in de afspanning wat brood en vlees, om dan onmiddellijk hun reis te vervolgen.

— In naam der Republiek, eis ik, dat ge de rustpozen onderwege verkort, zei de langste tot de voerman.

— Vraagt liever een bijzonder rijtuig, citoyens, riep de voerman.

— Tiens, gij spreekt een goed woord ! Gelast de baas van de vervoerdienst ons een bijzondere chais te bezorgen.

De koetsier ging gedwee heen, maar keerde onrustig terug.

THE FIRST BOOK OF THE
HISTORY OF THE
HAKELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel I

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK
1955